

Nora Roberts

**STVAR
IZBORA**

Prevela Vesna Janković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Prolog

Džejms Slejdermen mrko pogleda u vrh svoje cipele. Bio je namršten od momenta kada mu je, tog jutra u stanici, načelnik Dodson uručio sudski poziv. Slejd ispusti dugačak dim, zgnječi cigaretu u mozaičnoj pepeljari, koja se nalazila levo od njega. Stajao je skoro nepomično. Slejd je znao da čeka.

Samo prethodnu noć, proveo je više od pet sati u mračnim, hladnim kolima, patrolirajući u susedstvu koje ga je plaćalo da nadgleda okolinu, brine o njihovoj bezbednosti i štiti od lopova. Bilo je to pet dosadnih i beskorisnih sati, jer se ništa nije desilo. Slejd je, međutim, na osnovu svog dugogodišnjeg iskustva, znao da posao policajca podrazumeva beskrajne sate i sate patroliranja, nepodnošljivu dosadu i rad sa papirima, isprekidan trenucima nenadanog, svirepog nasilja. Ali mu je, ipak, više prijalo pet sati provedenih u patroliranju, nego dvadeset minuta u kancelariji načelnika, obloženoj lamperijom svetložute boje. Mirisala je na sredstvo za poliranje, a sada i na njegov duvan. Tipke mašine su monotono odjekivale, dok je načelnikova sekretarica kucala zapisnik.

Šta to, do đavola, hoće, pitao se Slejd ponovo. U toku svoje karijere, Slejd je znalački izbegavao razgovore o radu policije, jer u dubini duše nije voleo birokratiju. U svom napredovanju od kadeta do narednika-detektiva, skoro da nije bilo prilike da se njihovi putevi ukrste.

Sa Dodsonom se susreo samo jednom, i to kratko, na sahrani svog oca. Kapetan Tomas C. Slejdermen bio je sahranjen uz sve počasti koje su mu sledovale za dvadeset osam godina rada u policiji. I umro je kako dolikuje. Razmišljajući o tome, Slejd se priseti da je načelnik bio veoma saosećajan prema udovici i maloj ćerki. Reкао je prave stvari sinu. Možda je, u nekoj meri, zaista bio ožalošćen. Na početku karijere, Dodson i Slejdermen su bili partneri. Bili su još uvek mladi kada su im se putevi razili – jedan je svoje životno opredeljenje pronašao u politici i vlasti, drugi je žudeo za akcijom na ulici.

Samo se još jednom Slejd lično susreo sa Dodsonom. Bilo je to u bolnici, gde se Slejd oporavljao od zadobijenih rana. Poseta načelnika policije jednom običnom detektivu završila se razgovorom i pitanjima zbog kojih je Slejdu bilo isto toliko neprijatno koliko su Dodsona iznenadila.

Sada shvati da će se u stanici proćuti da ga je starac pozvao da dođe. Namrgođenost je prerasla u bes. Na tren se zapita da nije možda prekršio neki propis, a odmah zatim je pobesneo, jer se ponašao poput deteta koga su odvucli na raport kod direktora škole.

Do đavola s tim, reče, primoravajući sebe da se opusti. Stolica je bila udobna – suviše udobna, ali dosta niska. Da bi se nekako smestio u nju, povio se i ispružio svoje duge noge. Sedeo je poluzatvorenih očiju. Očekivao je da, kada razgovor bude završen, ponovo ide u patrolu. Ako to bude večeras, imaće nekoliko slobodnih večeri, koje će moći da provede kucajući na mašini. Sa malo sreće i celim mesecom na raspolaganju, bez uznemiravanja, mogao bi da završi novelu. Isključivši se u potpunosti, u mislima prođe kroz poglavlje na kome je radio.

„Naredniče Slejdermen?“

Ljut zbog toga što su ga prekinuli u razmišljanju, Slejd podiže pogled. Lice poče polako da mu dobija jasniji izraz. Zureći u pod, shvati da je samo gubio vreme, kada mu sekretarica načelnika uputi jedan, više molećiv, pogled. Istog trena na licu mu se pojavi očaravajući osmeh.

„Načelnik će vas sada primiti.“ Uzvratila mu je osmehom, poželevši da ju je tako gledao od samog početka, umesto što je sedeo u turobnoj tišini. Imao je lice koje bi se dopalo svakoj ženi – malo uže, koščato i tamnoputo – što je nasledio od italijanskih predaka s majčine strane. Usne su mu bile stisnute, ali sada razvučene u osmeh, u kome su se istovremeno preplitali pritajena strast i obećanje. Crna kosa i sive oči činile su neodoljivu kombinaciju, a naročito, pomisli, kada je kosa gusta i malo razbarušena, a pogled maglovit i misteriozan. Bio je interesantna prilika, razmišljala je, posmatrajući visoku krupnu figuru Slejda koja se polako dizala sa stolice.

Dok je išao za njom do hrastovih vrata, primeti da na njenom srednjem prstu nema prstena. Razmišljao je da, pre nego što ode, uzme njen broj telefona. Pade mu to na pamet u trenutku kada ga je uvodila u načelnikovu kancelariju.

Na desnom zidu kancelarije nalazila se litografija Perila – usamljeni kauboj na živopisnom poniju. Desni zid bio je prenatrpan uramljenim fotografijama, odlikovanjima, diplomama. Bila je to, po njegovom mišljenju, čudna kombinacija, ali ničim to nije pokazao. Sto okrenut zadnjom stranom prema prozoru bio je od hrastovog drveta tamne boje. Na njemu su bila uredno poređana dokumenta, zlatno pero, set olovaka i ram za tri slike. Iza njih je sedeo Dodson, tamnoput, pedantan čovek niskog rasta, koji je Slejda

uvek više podsećao na parohijskog sveštenika, nego na načelnika njujorške policije. Pogled mu je bio miran, oči bledoplave boje, obrazi zdravo rumeni. Kosa prošarana tankim sedim pramenovima. Sve u svemu, Dodson je bio slika i prilika otmenog ujaka. Ali, bilo je očigledno da duboke bore urezane na njegovom licu nisu bile izraz dobre volje.

„Narednik Slejdermen.“ Dodson rukom i uz osmeh pokaza Slejdu na stolicu. Bio je iste građe kao i njegov otac, pomisli na tren dok je posmatrao Slejda kako seda.

„Jesam li te ostavio dugo da čekaš?“

Nalik na oca, pomisli Dodson ponovo, uzdržavajući se da se ne nasmeje. Osim što se pričalo da je sinovljev stvarni talenat ležao u pisanju, a ne u radu u policiji. Tom je to uvek ignorisao, prisećao se Dodson. Moj dečak je policajac, baš kao i njegov stari. Prokletu dobar policajac. U tom trenutku, Dodson je na to i računao.

„Kako ti je porodica?“ upita uzgredno, posmatrajući ga prodorno svojim lukavim plavim očima.

„Dobro. Zahvaljujem na pitanju, gospodine.“

„Da li je Dženis dobro na koledžu?“ Ponudi Slejda cigaretom. Pošto ga ovaj odbi, Dodson zapali sebi jednu. Slejd sačeka da ovaj ispusti dim, pre nego što mu odgovori. Kako li je samo Dodson znao, pitao se, da je njegova sestra na koledžu?

„Da, dobro joj je.“

„Kako ide pisanje?“

Morao je da se posluži svojom naučenom veštinom, da ne bi pokazao koliko ga je pitanje iznenadilo. Pogled mu je, kao i glas, ostao miran i jasan. „Trudim se.“

Nije vreme za čavrljanje, pomisli Dodson, dok je otrešao cigaretu. Momak je već nestrpljiv da ide. Ali, kao načelnik, bio je u prednosti. Polako je ispustio još jedan dim, prateći ga dok se lagano dizao prema plafonu.

„Pročitao sam u 'Miroru' tvoju kratku priču“, nastavi. „Veoma je dobra.“

„Zahvaljujem se.“ Šta on, do đavola, hoće? O čemu se tu radi, nestrpljivo se pitao Slejd.

„Nemaš sreće sa romanom?“

Na tren, skoro neprimetno, Slejdove se oči skupiše. „Još ne.“

Naslonivši se, Dodson nastavi da žvaće svoju cigaretu, dok je ispitivački posmatrao čoveka s druge strane stola. I likom podseća na oca, razmišljao je. Slejd je imao isto usko lice, koje je zračilo inteligencijom i čvrstinom. Pitao se da li je sin bio u stanju da se smeje sa istim razoružavajućim šarmom poput svog oca. Imao je, međutim, majčine oči – tamnosive i zamišljene, sposobne da skrivaju svoja osećanja. A tu je i njegov dosje, razmišljao je dalje. Možda nije sjajan policajac kao što je bio njegov otac, ali je bio temeljit i, hvala bogu, mnogo manje impulsivan. Nakon godina i godina rada provedenih u policiji, od kojih poslednje tri u Odeljenju za ubistva, za Slejda se moglo reći da je bio iskusan policajac. Jer, ukoliko detektiv do svoje trideset druge godine ne stekne iskustvo, završio je sa karijerom. Za Slejda se govorilo da je hladnokrvan, možda i previše hladnokrvan, policajac, ali je u poslu bio besprekoran. Dodsonu nije bio potreban čovek koji traži probleme, već neko ko je znao kako da postupi u trenutku kada do problema dođe.

„Slejd...“ Dozvolio je sebi da mu se iskrade jedan mali osmeh. „Tako te zovu, zar ne?“

„Da, gospodine.“ Bilo mu je neprijatno zbog te prisnosti; osmeh mu je bio sumnjičav.

„Siguran sam da si čuo za Džastisa Lorensa Vinsloa.“

U prvi mah beše zaintrigiran pitanjem, a potom počeo brzo da pretura po glavi, pokušavajući da se priseti.

„Bio je predsednik njujorškog Apelacionog suda, pre nego što je izabran za predsedavajućeg Vrhovnog suda u Konektikatu pre petnaest godina. Umro je od srčanog udara pre četiri, možda pet godina.“

Činjenice i brojke, razmišljao je Dodson. Momak nije štedeo reči.

„Bio je, takođe, prokleta dobar advokat, sudija koji je u potpunosti imao razvijen osećaj i smisao za pravdu. Dobar čovek. Njegova žena se preudala pre dve godine i trenutno živi u južnoj Francuskoj.“

Pa šta – mislio je Slejd, očito nestrpljiv, dok je Dodson širom raširenih očiju gledao preko njegovih ramena, negde u daljinu.

„Ja sam kum njegovoj ćerki, Džesiki.“ Isto pitanje prolete Slejdu u mislima, kada Dodson ponovo uperi svoj pogled u njega. „Živi u porodičnoj kući blizu Vestporta. Divno mesto – blizu plaže, na nekih pedesetak metara. Mirno i tiho.“ Lupao je prstima po stolu.

„Za pisca bi to, mogu da zamislim, bilo veoma izazovno.“

Imao je Slejd neki neprijatan predosećaj, ali uspeđe da ga potisne. „Možda.“ Da li to starac provodadžiše? Slejd se gotovo glasno nasmeja. Ne, bilo bi to suviše apsurdno da je tako.

„U proteklih devet meseci čitavu Evropu je zahvatio talas pljački.“

Nagla promena teme razgovora ga je tako iznenadila da nije mogao da sakrije iznenađenje. Uspeđe, međutim, da se savlada i, ne rekavši ništa, samo podigne obrvu.

„Krupne pljačke“, nastavi Dodson. „Uglavnom iz muzeja – drago kamenje, stari novac, poštanske marke. Francuska, Engleska, Španija i Italija – sve su bile pogođene. Istraga, koju su relevantni organi vlasti sproveli,

ukazivala je na to da se ukradeni predmeti krijumčare u Ameriku.“

„Ali, krijumčarenje je stvar federalne policije“, reče Slejd brzo, i, pomisli u sebi, nema nikakve veze sa detektivom koji radi na ubistvima – ili sa nekom razmaženom ćerkom sudije. Ponovo ga obuze neprijatna pomisao koju je sve vreme ignorisao.

„Krijumčarenje jeste stvar federalne policije“, ponovi Dodson, previše ljubazno za Slejdov ukus. Posmatrao je mladog čoveka preko vrhova svojih spojenih, otmenih prstiju.

„Imam neke veze u Birou. S obzirom na delikatnu prirodu ovog slučaja, konsultovali su me.“ Zastade na tren, dovoljno dugo ne bi li Slejdu dao malo vremena da, ukoliko želi, nešto kaže, pa potom nastavi. „Neki tragovi u istrazi pouzdano ukazuju na to da se radi o maloj, uglednoj antikvarnici. Biro zna da je tamo čovek koji je umešan. Na osnovu informacija koje imam, smanjena je mogućnost da to budu skladišta, a ova radnja se nalazi među nekoliko izdvojenih kao sumnjivih“, reče hladno. „Veruje se da neko deluje iznutra.“ Potom stade i namesti ram slike na svom stolu. „Žele da ubace svog operativca, da im šef bande ne bi i ovog puta pobegao.“ Pametan je, razmišljao je Dodson u sebi.

Dodson zastade još jednom da bi Slejd mogao nešto da pita ili prokomentariše, a potom nastavi, jer je ovaj i dalje ćutao. „Navodno, ukradena roba je sakrivena – vešto sakrivena – u jednom antikvitetu, koji je potom izvezen i dopremljen u ovu antikvarnicu, a roba prerađena i prodana.“

„Izgleda da federalci drže stvari pod kontrolom.“ Jedva skrivajući nestrpljenje, Slejd posegnu za cigaretom.

„Postoje jedan ili dva problema.“ Dodson sačeka reakciju ovog drugog.

„Nema čvrstih dokaza, niti je poznat identitet šefa bande. Gomila saučesnika, ali mi ipak želimo nju... ili njega“, dodade lagano.

Taj ton natera Slejda da se uozbilji. Ne dozvoli da te zaintrigira – upozoravao je samoga sebe. To s tobom nema nikakve veze. Potisnuvši pitanja koja su mu se motala po glavi, skrenu pogled na svoju cigaretu i ostade da čeka.

„Postoji, takođe, još jedan, mnogo delikatniji problem.“

Prvi put od kako je ušao u kancelariju, Slejd primeti da je Dodson nervozan. Načelnik uze svoje zlatno pero, poče da ga okreće među prstima, a potom ga vrati na svoje mesto. „Antikvarnica, za koju se sumnja da je u to umešana, vlasništvo je moje kumice, koja inače i vodi tu radnju.“

Crne obrve se podigoše, ali je pogled očiju ispod njih bio prazan. Čerka Džastisa Vinsloa.

„Sumnja se da Džesika iole ima pojma da je njena radnja zloupotrebljena – ukoliko se tu zaista radi o zloupotrebi.“ Dodson ponovo posegnu za perom, držeći ga ovog puta obema rukama.

„Znam da je potpuno nevina. Ne samo zato što je ona moja kumica“, nastavi on, pokušavajući da dokuči Slejdove misli, „već zbog toga što je dobro poznajem. Ona je u svakom pogledu poštena, kao što je i njen otac bio. Džesika neguje uspomenu na Larija. i...“, dodao je, pažljivo spuštajući pero, „njoj novac skoro da i ne treba.“

„Skoro“, promrmlja Slejd, zamišljajući razmaženu naslednicu sa previše slobodnog vremena i mnogo para. Krijumčarenje radi zabave, razmišljao je. Promena u odnosu na odlaske u kupovinu, na zabave i sedeljke.

„Biro sve više sužava krug“, konstatovao je Dodson. „U sledećih nekoliko nedelja, zbog cele ove zbrke, može biti dovedena u jako nezgodan položaj, što bi bilo veoma opasno po nju.“

Slejd je pokušavao da suzbije svoje duvanje sa dozom prezira.

„U slučaju da je njena radnja umešana, čak joj ni izgovor da ništa o tome nije znala neće pomoći, kada cela situacija poprimi ozbiljne razmere. Pokušao sam da je ubedim da dođe u Njujork u posetu, ali...“ Glas mu se gubio. Izraz čudne ogorčenosti pojavi se na njegovom licu.

„Džesika je tvrdoglava. Govori da je suviše zauzeta. Misli da bi ja trebalo da je posetim.“ Odmahnuvši glavom, Dodson ispusti nešto nalik na uzdah.

„Razmišljao sam o tome, ali smatram da moje prisustvo u ovom trenutku može samo da naškodi celoj istrazi. Osećam da je Džesiki ipak potrebna zaštita. Diskretna zaštita. Neko ko je sposoban da se nosi sa situacijom, da bude u njenoj blizini, a da ne izaziva sumnju.“ U očima mu se pojavi smešak. „Neko, ko će biti u stanju da pomogne u istrazi iznutra.“

Slejd se namrgodi. Razgovor mu je sve manje i manje prijao. Da bi dobio na vremenu, ugasio je svoju cigaretu. „I, kako mislite da ja to uradim?“

Dodson se neskriveno nasmeši. Dopala mu se iritacija u Slejdovom glasu, kao i njegova neposrednost. „Džesika će uraditi ono što od nje budem tražio – do poslednje sitnice.“ Naslonivši se na tapaciranu kožnu fotelju, Dodson se opusti. „U poslednje vreme se žali da joj je biblioteka u užasnom neredu, o tome da nema dovoljno vremena da je sredi, potrebno je da se knjige razvrstaju i kartoteka sredi. Zvaću je i reći da joj šaljem sina jednog starog prijatelja njenog oca, i mog lično. To je, uzgred, tačno“, dodade. „Tom i Lari su bili prijatelji.

Bili su zajedno nekoliko godina. Otići ćeš pod dosta jednostavnim izgovorom. Predstavićeš se kao pisac kome je potrebno mirno mesto da se skloni na nekoliko nedelja i koji će joj zauzvrat srediti biblioteku.“

Slejdove oči tokom Dodsonovog nemarnog kazivanja poprimale tamniju boju. „Nadležnost suda...“ počeo on.

„Papirologija“, prekinu ga Dodson. „To ćemo lako urediti. Na kraju krajeva, momci iz Biroa su ti koji će da stegnu obruč kada za to dođe vreme.“

„Od mene se očekuje da glumim bibliotekara i dadilju“, s negodovanjem reče Slejd. „Vidite, načelnice, tako sam blizu da rešim slučaj Bitrolenijevog ubistva.“ Podigao je palac i kažiprst zajedno. „Ako...“

„Bilo bi bolje da jesi“, prekide ga Dodson ponovo, ali nešto hladnijim tonom.

„Štampa se divno zabavlja, praveći budale od njujorške policije zbog tog slučaja. I ako si, kako kažeš, tako blizu“, dodade pre nego što je Slejd mogao da mu besno uzvрати, „trebalo bi da budeš spreman da za Konektikat kreneš za nekoliko dana. Biro želi da ima svog čoveka unutar organizacije, policajca koji zna da drži oči i uši širom otvorene. Proverili su te i slažu se sa mojim izborom.“

„Sjajno“, promrmlja Slejd. Ustade i počeo da šeta po sobi.

„Ja sam u Odeljenju za ubistva, a ne za sitan kriminal.“

„Ti si policajac“, Dodson mu odbrusi.

„Da.“ Dadilja nekom malom snobu – naslednici, pomisli Slejd krajnje neraspoloženo, koja se uplela u krijumčarenje radi zabave, ili je suviše nesmotrena da uvidi šta se dešava pred njenim nosom. „Sjajno“, ponovo promrmlja.

Kada Dženis završi koledž, mislio je, moći će da napusti policiju i posveti se pisanju. Bio je umoran od tog posla. Umoran od mizerije sa kojom se susretao skoro svakodnevno u svom životu i radu. Umoran od prostote, ništavnosti, umoran od odvratnih sitnih otpadaka ljudskog roda sa kojima je, zbog prirode posla, bio primoran da se suočava. I umoran od izraza olakšanja u očima svoje majke, koji je bio prvo što je redovno viđao kada bi se s posla vratio kući. Uzdahnuvši, ipak popusti i pristade. Možda će nekoliko nedelja u Konektikatu biti divna promena. Promena u svakom slučaju.

„Kada?“ upita Dodsona, pogledavši ga pravo u lice.

„Prekosutra“, odgovori mu Dodson polako. „Upoznaću te u potpunosti sa celom situacijom, a potom ću zvati Džesiku i reći joj da može da te očekuje.“

Slegnuvši ramenima, Slejd se vrati u stolicu da ga sasluša.

1.

Jesen se ogledala na drveću i osećala u vazduhu. U odnosu na modro plavo nebo, boje su bile treperave, jarke. Traka puta je presećala brda i vijugala ka istoku, prema Atlantiku. Duvajući kroz otvoren prozor automobila, vetar je bio hladan i mirišljav. Slejd se pitao kada je poslednji put osetio takav miris svežine. Bez gradskog mirisa na znoj i izduvne gasove. Kada njegova knjiga bude prihvaćena, možda bi mogao svoju majku i Dženis da odvede iz grada – možda u kuću na selu, ili negde pored obale. Uvek je bilo *kada* ili *čim*. Nije smeo sebi da dozvoli da pomisli *ako*.

Još jedna godina provedena u policiji – još jedna godina mukotrpnog prikupljanja novca za školarinu – a potom... odmahnuvši glavom, Slejd uključi radio. Nije bilo dobro razmišljati o narednoj godini. Nije došao u Konektikat da bi se divio pejzažu. Bio je to samo još jedan zadatak – i to jedan pred kojim je popustio.

Džesika Vinslou, podseti se, stara dvadeset sedam godina. Jedino dete Džastisa Lorensa Vinsloa i Loren Nordan Vinslou. Diplomirani student Redklifa, predsednik viših razreda. Verovatno je bila i vođa navijačica, nasmeši se podrugljivo. Sa dugmadima zakopčanim do dole i dugom kosom vezanom u rep. Nosi džempere *Ralfa Lorena* i *Gučijeve* ravne cipele.

Nastojeći da bude objektivan, nastavio je sa sastavljanjem svoje liste. Otvorila je radnju Vinslovih pre četiri godine. Do pre dve godine, najvećim delom

je sama obavljala kupovine. Dobar izgovor za šetanje po Evropi, mislio je, pritisnuvši upaljač u kolima.

Majkl Adams, pomoćnik Džesike Vinslou, trenutno zadužen za nabavku. Star trideset dve godine. Diplomirao na Jeju. Sve same ličnosti, pomisli Slejd, duboko udahnuvši kroz otvoren prozor. Sin Roberta i Marion Adams, još jedne uticajne porodice u Konektikatu. Nije bilo nikakvih čvrstih dokaza, ali mu je rečeno da je on osoba koju bi trebalo posebno da drži na oku. Nasloni se laktom na prozor, udubljen u svoje misli. Kao glavni dobavljač, Adams je mogao da bude u savršenoj poziciji da upravlja operacijom s druge strane okeana.

Dejvid Rajs, pomoćnik u radnji u proteklih osamnaest meseci. Star dvadeset tri godine. Sin Elizabet Rajs, kućepaziteljke Vinslovih. Dodson mu je rekao da je, s obzirom na poverenje koje je uživao, često bio u prilici da sam vodi radnju. To bi za njega mogla biti idealna prilika da vodi operaciju na lokalnom nivou.

Sistematski, Slejd je prešao preko spiska osoblja koje je radilo kod Vinslove. Baštovan, kuvarica, domaćica, kućna pomoćnica. Blagi bože, razmišljao je ljutito. Sve to samo zbog jedne osobe. Verovatno ne bi znala ni jaje da skuva, čak i kada bi joj život zavisio od toga.

Kapija imanja Vinslovih je bila otvorena, toliko da su dvojica kola mogla slobodno da prođu. Slejd je skrenuo na dugačak, makadamski drum, oivičen žbunastim, neprocvetalim gorskim ružama. Čuo se cvrkut ptica, a potom je sve utihnulo. Vozio je nekih četvrt milje pre nego što se zaustavio ispred kuće.

Bila je velika, ali, morao je da prizna, ne previše masivna. Sazidana od stare cigle, požutele od sunca i morskog vazduha. Dim je kuljao iz jednog od dimnjaka na

krovu sa nagnutim ivicama. Sive žaluzine nisu služile samo kao dekoracija, pomisli, već su mogle da budu od koristi, naročito u vreme kada su duvali jaki vetrovi. Osetio je miris hrizantema pre nego što ih je ugledao.

Bilo je mnogo cveća, raslo je pored ivice kuće. Bilo ga je u braon, zlatnoj i bakarnoj boji, koje su se uklapale sa žarko crvenom bojom žbunova. Bio je oduševljen. Dopao mu se i miris nagorelog drveta, koji se lagano širio. Sve je odisalo, ne tromošću, već mirom, koji je njemu mnogo nedostajalo. Odagnavši neraspoloženje, pope se stepenicama do ulaznih vrata. Podiže ruku i zakuca, snažno. Mrzeo je zvona.

Nije prošao ni minut, a vrata se otvoriše. Morao je da pogleda dole, sasvim dole, da bi video sićušnu ženu srednjih godina, ružnog, ali ipak prijatnog lica i kose prošarane sedim pramenovima. Oseti miris bora, na koji je mirisalo sredstvo za čišćenje, koji ga na tren vrati u prošlost, podsećajući ga na kuhinju njegove majke.

„Mogu li vam pomoći?“ Po naglasku bi se reklo da potiče iz Nove Engleske.

„Ja sam Džejms Slejdermen. Gospođica Vinslou me očekuje.“

Žena ga pažljivo odmeri i sumnjičavo pogleda svojim crnim očima.

„Mora da ste pisac“, reče ona, očigledno ne previše oduševljena. Pomeri se i pusti ga da uđe.

Kada se vrata za njim zatvoriše, Slejd baci pogled po holu. Na lakiranom podu od hrastovog drveta svetle boje, na kome su se, na nekim mestima, mogla videti mala oštećenja, nije bilo tepiha. Nekoliko slika okačeno na zidu obloženom tapetama boje slonovače. Svetlozelena staklena vaza na velikom okruglom stolu bila je prepuna jesenjeg cveća. Kuća nije bila preterano

raskošna. Na bloku za crtanje sa njegove desne strane primeti sliku koju je počela da crta. Preko ograde, nemarno prebačena plava marama od svile.

U trenutku kada se Slejd okretao ka domaćici, zvuk koji je dopirao sa vrha stepeništa skrenu mu pažnju.

Silazila je užurbano niz blago zakrivljene stepenice, dok joj se plava kosa vijorila, a suknja lepršala. Lupanje potpeticama po podu remetilo je tišinu u kući. Kod Slejda ostavi utisak brzine, kretanja i energije.

„Betsi, nateraj Dejvida da ostane u krevetu dok ga groznica ne prođe. Da ti nije palo na pamet da mu dozvoliš da ustane iz kreveta. Prokletstvo. Zakasniću! Gde su mi ključevi?“

Zaustavila se na pet santimetara od Slejda, vrisnuvši i skoro izgubivši ravnotežu. Automatski ju je uhvatio za ruku, da bi je smirio. Bez daha, podiže pogled sa njegove košulje i zagleda se u njega.

Imala je izuzetno lice svetle puti, ovalno, nežno, sa jedva naglašenim jagodicama, koje su licu davale izraz iskonske snage. Indijanci? Vikinzi, pitao se. Krupne oči, boje starog viskija, ispod obrva koje su se izvile sa izrazom čuđenja. Blaga linija se pojavi između njih, linija koja je bila izraz tvrdoglavosti, pomisli. Imala ju je i njegova sestra. Bila je niska rastom, primeti Slejd. Vrh njene glave je jedva dopirao do njegovih ramena. Njen miris je odisao na jesen – neka mešavina cveća i dima. Ruka ispod laganog vunenog blejzera bila je tanana. Oseti komešanje u sebi – nešto nalik na borbu muškarca za ženu – i brzo ispusti svoju ruku.

„Ovo je gospodin Slejdermen“, predstavi ga Betsi. „Pisac.“

„O, da“, osmehnu se. Bora između njenih obrva nestade. „Ujak Čarli mi je rekao da dolazite.“

Trebalo mu je minut vremena da ujka Čarlija dovede u vezu sa Dodsonom. Ne znajući da li da opsuje ili se nasmeši, prihvati ispruženu ruku.

„Čarli mi je rekao da bi vam neka pomoć dobro došla, gospođice Vinslou.“

„Pomoć.“ Zakoluta očima i zakašlja se. „Da, to bi se moglo tako nazvati. Biblioteka... Vidite, žao mi je što ste tek stigli, a ja moram strahovito da žurim, jer mi je pomoćnik bolestan, a dobavljač trenutno u Francuskoj.“ Okrenula je zglob ruke na kojoj se nalazio sat i napravila grimasu pogledavši u njega.

„U radnju je, znate, pre deset minuta krenuo jedan moj kupac.“

„Ne sekirajte se zbog toga.“ Ako ova histerična devojka može sama da obavi posao, ja ću biti rad da malo prošetam, pomisli, a njoj se blago nasmeši.

„Imaću tako vremena da se smestim.“

„Odlično, vidimo se, onda, na večeri.“ Gledajući okolo, poče ponovo da gundā nešto u vezi sa ključevima.

„U ruci su vam“, reče joj Slejd.

„Glupača.“ Sa uzdahom ispruži prste i zagleda se u ključeve na svom dlanu.

„Što više žurim, to gore.“ Podiže veselo oči i pogleda ga, sklanjajući kosu sa ramena. „Molim vas da danas zaboravite na biblioteku. Možda budete šokirani do te mere da pobegnete pre nego je dovedete u red. Betsi...“ Krenuvši ka vratima, okrenu se i pogleda preko ramena. „Reci Dejvidu da će biti otpušten ukoliko ustane iz kreveta. Čao.“

Vrata su se zalupila za njom. Betsi je zapalacala jezikom.

Deset minuta kasnije, Slejd je razgledao sobe apartmana. Sobe su bile velike, kao u stanu u kome je odrastao. Pod spavaće sobe bio je pokriven izbledelim